

Hlavním cílem této diplomové práce je komparace přístupů k integraci cizinců na lokální úrovni v Praze a v Barceloně. Autorka chce dále zjistit, zda jsou politiky aplikované Barcelonou přenositelné do českého prostředí. Práce vychází z vybraných konceptů zaměřených na integraci cizinců do hostitelské společnosti (klasická typologie národních integračních modelů nebo integrační modely založené na psychologických aspektech dle Berryho) a její součástí jsou také definice migrační a integrační politiky (Baršová, Barša 2005; Penninx 2016; Bosswick, Heckman 2006 a další).

Vzhledem k charakteru práce byla zvolena kvalitativní metoda výzkumu skládající se z analýzy sekundárních zdrojů (odborné studie, výroční zprávy, koncepční materiály vlád a municipalit, statisticky zaměřené zdroje). Vedle toho byly realizovány polo-strukturované rozhovory se zástupci místních samospráv v Praze a v Barceloně.

Lokální integrační politiky vznikají ve specifickém kontextu daného státu, součástí práce je i nástin migrační historie Česka a Španělska, institucionální zabezpečení migračních a integračních politik na jednotlivých administrativních úrovních (národní, regionální, lokální) a jejich vývoj.

Bylo zjištěno, že město Barcelona má v decentralizovaném systému vládnutí silnou pozici a významně promlouvá do postavení cizinců na svém území. Zatímco hlavní město Praha spíše implementuje národní integrační politiky. Přístupy měst k integraci cizinců mají také souvislost s historicko-kulturním pozadím společnosti.

Města mají důležitou roli v začlenění nově příchozích cizinců do společnosti, k tomu je zapotřebí i sdílení příkladů dobré praxe ze zahraničí. Práce potvrdila předpoklad, že město Barcelona je v oblasti integračních politik celkově zkušenější nežli hlavní město Praha (ocenění, mezinárodní projekty). Nicméně obě města se mohou vzájemně inspirovat.